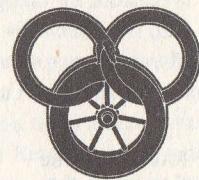

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a doua

ÎN CĂUTAREA CORNULUI

ROBERT JORDAN
MĂRINA LĂPUȘNEANU

EDIȚII LIBRIS

I. Tabarcea, Cezar Octavian (trad.)

II. Lupu, Diana (trad.)

821.135.1

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROBERT JORDAN
The Great Hunt
© 1990, Robert Jordan
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
DIANA LUPU
CEZAR OCTAVIAN TABARCEA

© RAO Distribuție, 2018
pentru versiunea în limba română

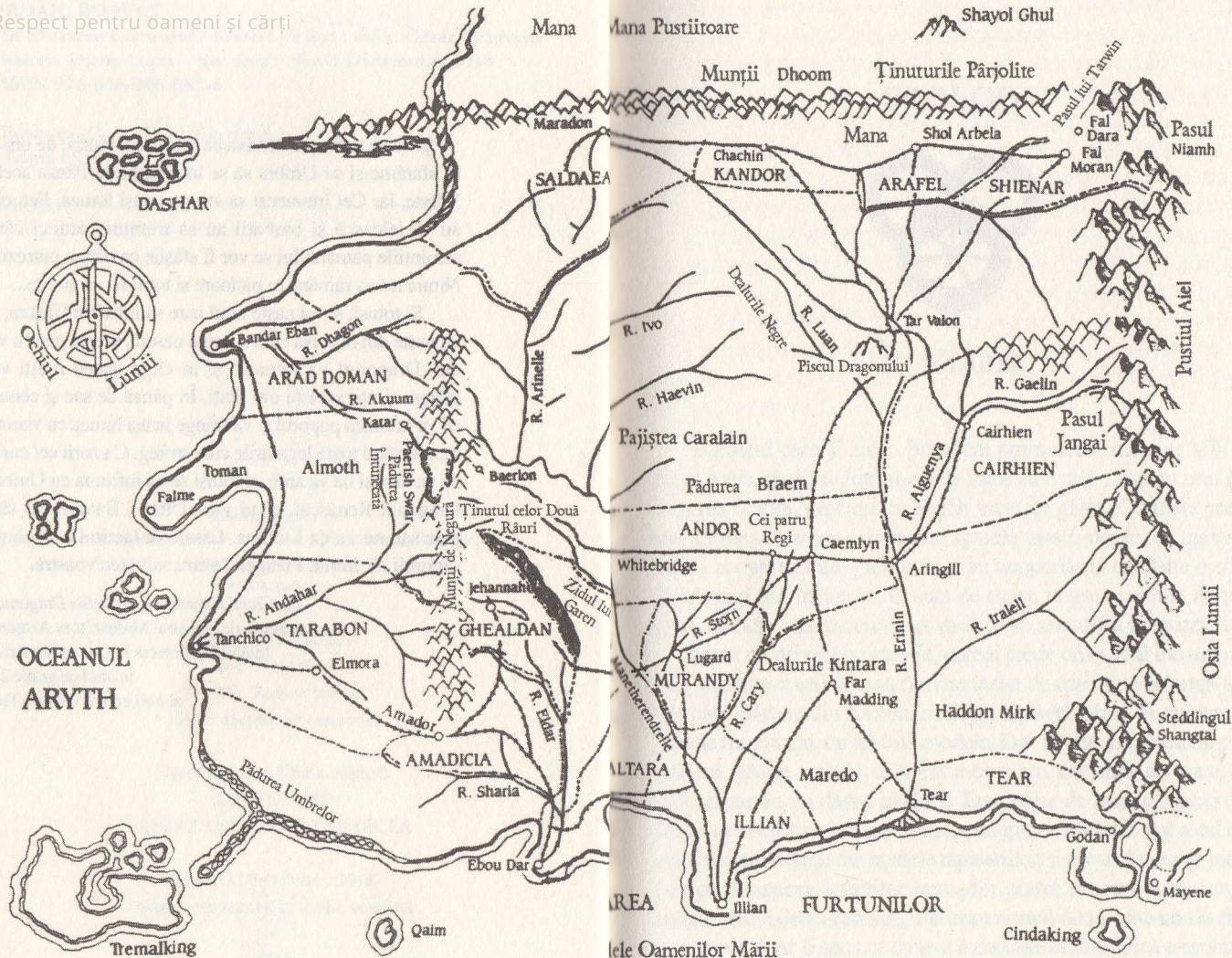
2018

ISBN 978-606-006-082-6

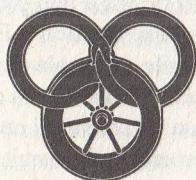
Și se va întâmpla cândva ca toate cele faurite de om să se sfărâme și ca Umbra să se întindă peste Pânza acelei Vârste, iar Cel Întunecat să atingă iarăși lumea. Femeile au să jelească și bărbății au să tremure, atunci când semințile pământului se vor fi sfâșiat ca pânză putrezită. Nimic nu va rămâne în picioare și totul se va pierde...

Și totuși, se va naște unul care să înfrunte Umbra, se va naște din nou aşa cum s-a mai născut, și asta pentru vecie. Dragonul va Renaște și în clipa aceea mulți vor plângă și vor scrânsi din dinti. În pânză de sac și cenușă își va îmbrăca poporul și va frângă iarăși lumea cu venirea sa, retezând toate legăturile care strâng. Ca zorii cei curați ne va orbi și ne va arde, și totuși se va înfrunta cu Umbra, Dragonul Renăscut, când vine Ultima Bătălie, iar sângele său ne va da Lumina. Lăsați-vă lacrimile săurgă, seminții ale lumii. Plângeti pentru salvarea voastră.

din *Ciclul Karaethon: Profetiile Dragonului*,
traduse de ELLAINE MARISE'IDIN ALSHINN,
Întâiul Bibliotecar la Curtea din Arafel
în anul de grație 231
al noii epoci, vârstă a Treia

PROLOG

În Umbră

Bărbatul care-și zicea Bors, cel puțin câtă vreme se afla în locul acela, rânji, auzind șoaptele înfundate care răsunau prin înăpereea boltită, precum un gâgâit încet de gâște. Cu toate acestea, grimasa rămase ascunsă în spatele măștii negre, de mătase, care-i acoperea fața – aşa cum erau acoperite și celelalte o sută de chipuri din încăpere. O sută de măști negre și o sută de perchi de ochi care încercau să vadă ce se ascundeau în spatele lor.

Dacă nu priveai cu atenție, puteai crede că te aflai într-un palat – în camera uriașă erau cămine înalte de marmură și lămpi aurite care atârnau din tavanul rotunjit, tapiserii pline de culoare și podele mozaicate, cu felurite modele. Dar asta numai dacă nu priveai cu atenție – altfel, ai fi putut observa, mai întâi de toate, că nici un cămin nu dădea căldură. Erau pline de bușteni, groși cât brațul unui bărbat, iar deasupra lor dănuiau flăcările, dar totul rămânea rece. Pereții din spatele tapiseriilor și tavanul care se pierdea pe deasupra lămpilor erau din piatră nevăruită, aproape neagră. Nu existau ferestre. Uși erau numai două, câte una la fiecare capăt. S-ar fi spus că cineva încercase să făurească o imitație a odăii de primire dintr-un palat, dar nu-și dăduse osteneala decât s-o schițeze, adăugând câteva amănunte ici și colo.

Bărbatul care-și zicea Bors nu știa unde se afla această încăpere – probabil că nici ceilalți nu știau. Nu-i făcea nici o placere să se gândească unde ar fi putut fi. Fusese chemat – și asta era îndeajuns. Nici la asta nu voia să se gândească; dar unei asemenea chemări, până și el i se supuse.

Își potrivi mantia, mulțumit că flăcările nu încâlzeau – altfel, ar fi fost mult prea cald pentru a mai purta vesmântul de lână neagră care-l acoperea până la călcâie. Era îmbrăcat de sus și până jos în negru. Falda ample ale mantiei îi ascundeau coacoșa prefăcută – nu voia să se știe cât era de înalt – și nu lăsau să se vadă dacă era slab sau corpulent. Și nu era singurul de-acolo care-și pusese pe el asemenea haine largi.

Își privi tovarășii, fără să spună nici o vorbă. De multe ori, în viață, răbdarea îl călăuzise. Dacă aștepta și privea îndeajuns de mult, mai devreme sau mai târziu cineva făcea o greșeală. Din câte observa, mulți dintre bărbații și femeile de acolo aveau același gând; priveau în jur și-i ascultau în tacere pe cei care nu se puteau abține să vorbească. Unii nu puteau îndura așteptarea, sau tacerea, aşa că lăsau să se vadă mult mai multe decât își dădeau seama.

Printre oaspeți se strecuau slujitorii, tineri zvelți, bălai care le oferău vin, făcând plecăciuni și zâmbind, fără să spună nimic. Erau și fete, și băieți care semănau foarte bine între ei, îmbrăcați în alb, cu pantaloni strâmți și cămași largi. Mișcările tuturor erau tulburător de grațioase. Fiecare părea imaginea râsfrântă în oglindă a celorlalți – băieții erau la fel de chipesi pe cât erau fetele de frumoase. Nu puteau fi deosebiti între ei, nici măcar de cîneva care avea ochi buni și ținea bine minte chipurile.

O fată zâmbitoare, îmbrăcată în alb, veni spre el cu o tavă pe care se aflau pocale de cristal; luă unul, cu toate că era hotărât să nu bea; dacă n-ar fi primit pocalul, ar fi putut părea bănuitor – sau și mai rău, ceea ce putea fi mortal, în locul în care se afla pentru că într-o băutură putea fi pusă cu ușurință o picatură de altceva... Era limpede că unii dintre tovarășii săi ar fi fost bucuroși să vadă că numărul celor care se luptau pentru putere se micșora, oricare ar fi fost ghinioniștii.

Cu gândurile aiurea, se întrebă dacă, după această întâlnire, slujitorii aveau să fie uciși. „Aștia aud totul.“ Dar apoi privirea sa

întâlni ochii slujnicei, care tocmai ridică fruntea. Zâmbetul îi era dulce, dar ochii goi, inexpresivi. Ca de păpușă. Fără cea mai mică urmă de viață. În timp ce fata se îndepărta, parcă plutind, el ridică pocalul la gură. Apoi își dădu seama ce facea și se opri. Era tulburat – dar nu din pricina a ceea ce i se făcuse fetei, ci la gândul că, de câte ori credea că observă o slabiciune la cei pe care-i slujea de ceva timp, vedea că altcineva i-o luase înainte și că totul fusese aranjat cu o nemiloasă precizie care-l uimea și-l îngrijora. Dintotdeauna se călăuzise după un singur gând: să caute slabiciunile celorlalți – fiecare slabiciune era o despăgubire care se putea cerceta, lărgi și mânu. Dacă cei pe care-i slujea acum și pe care avea să-i mai slujească o vreme nu aveau slabiciuni...

Încruntându-se în spatele măștii, își cântări din priviri tovarășii. La ei se observau o mulțime de slabiciuni. Tulburarea îi dădea de gol chiar și pe cei care aveau îndeajuns de multă minte pentru a-și ține gura. Unul stătea prea bătos, alta își pipăia fustele cu mișcări tremurate. Cam un sfert dintre ei, din câte i se părea, nu-și bătuseră capul să se ascundă altminteri decât cu ajutorul măștii. Vesmintele lor dezvaluiau mult prea multe. În fața unei tapiserii roșu cu auriu stătea o femeie care vorbea cu o siluetă cu mantie cenușie și gluga trasă – bărbat sau femeie, nu se putea ști. Cât despre cealaltă, însă, era limpede că alesese locul acela pentru că tapiseria se potrivea cu culoarea vesmintelor sale. Mare prostie să atragă atenția asupra ei, căci rochia stacojie, foarte de colțată, pentru a lăsa cât mai mult la vedere, și nu foarte lungă, pentru a nu-i ascunde papucii aurii, arăta că era din Illian – o femeie bogată, probabil, poate chiar cu sânge nobil.

Nu departe de cea din Illian se afla altă femeie, singură și tacută – o încântare pentru ochi. Avea gâtul subțire ca de lebabă și plete de un negru sclipitor care i se unduiau până la brâu. Stătea cu spatele la perete, observând totul în jur. Nu era tulburată, ci cu totul stăpână pe sine. Da, era încântătoare, dar pielea arămie și rochia sa crem, cu guler înalt, care nu-i lăsa la vedere decât mănilile și totuși se mula prea strâns pe trup și era aproape străvezie, făcând ca totul să se ghicească, fără să fie dezvăluit, arătau la fel de limpede că era o doamnă nobilă, din Arad Doman. Avea și o brațară lată, de aur, la încheietura măinii stângi, incrustată – era

Prin mulțime trecu un bărbat îmbrăcat cu un surtuc cu guler înalt, albastru precum cerul, din Shienar. Îl cântări din creștet până-n tâlpi, din spatele măștii. După cum se mișca, părea soldat; totul o dovedea – umerii lați, ochii care i se tot mișcau în-coace și încolo, brațul pregătit să înșface sabia pe care însă n-o avea la cingătoare. Nu-și pierdu prea multă vreme cu bărbatul care-și zicea Bors. Umerii aduși și spatele încovoiat nu păreau o amenințare. Trecu mai departe, cu mâna dreapta încleștată și căutând din ochi alte primejdii. Celălalt pufni. Putea să-i recunoască pe toți, după țără, după rang. Neguțători și razboinici, oameni de rând și nobili. Din Kandor și Cairhien, Saldaea și Ghealdan. Din toate colturile lumii și aproape toate semințiiile. Dintr-odată, strâmbă scârbit din nas – era până și un Pribeg acolo, cu pantalonii săi de un verde-aprins și surtucul galben, tipător. „Când va veni ziua cea mare, *de ăstia* ne putem lipsi.”

Dar nici majoritatea celor deghizați nu erau mai breji, cu toate mantile și hainele lor largi. Pe sub pulpana unei robe de un brun-închis, zări vârful încăltărilor incrustate cu argint ale Mariilor Seniori din Tear. Sub alta, pintenii aurii, cu cap de leu, purtați numai de ofițerii de rang înalt din Garda Reginei din Andor. Un bărbat zvelt – zvelt chiar și cu roba sa neagră, care-i atârnă până-n pământ, și cu o mantie cenușie, fără însemne, prinșă cu un ac simplu din argint – privea pe sub faldurile glugii largi. Putea fi oricine, putea veni de oriunde... numai că pe mâna dreaptă, între degetul mare și arătător, avea tatuată o stea în şase colțuri. Era, aşadar, din Seminția Mării și atunci pe mâna stângă avea semnele clanului și neamului. Dar bărbatul care-și zicea Bors nu se obosi să încearcă să le vadă. Dintr-o dată, ochii i se îngustără, oprindu-se asupra unei femei învăluite în negru, căreia nu i se vedea decât degetele. Pe mâna dreaptă avea un inel de aur, în forma unui șarpe care-și înghițea coada. Era Aes Sedai, sau cel puțin o femeie instruită de Aes Sedai, în Tar Valon – pentru el era totuna. Nimeni altcineva nu ar fi putut purta inelul. Bărbatul

întoarse capul, înainte ca ea să-și dea seama că era privită, și dădu, aproape imediat, peste o altă, tot învaluită în negru din cap până-n picioare și tot cu inelul pe deget. Cele două vrăjitoare nu dădeau nici un semn că s-ar fi cunoscut. În Turnul lor Alb, stăteau toate ca niște păianjeni ascunși în pânză, trăgând sforile care-i faceau pe regi și pe regine să joace după cum li se cântă, amestecându-se mereu, în toate. „Blestemate să fie. Să le ajungă moartea veșnică!” Își dădu seama că scrâșnise tare din dinți. Numărul lor trebuia să scadă, înainte de ziua cea mare; era mușai. Iar unii dintre ei erau și mai puțin importanți decât Pribegii.

Se auzi un clopot – un sunet tremurător care venea din toate părțile și le tăia pe toate celelalte, ca o lamă de cuțit. Ușile de la capătul îndepărtat al încăperii se deschiseră și înăuntru păsiră doi troloci. Armurile lor negre, care le atârnau până la genunchi, erau împodobite cu șperi. Toată lumea se trase înapoia. Chiar și bărbatul care-și zicea Bors. Erau cu un cap și ceva mai înalt decât cel mai înalt bărbat dinăuntru, un amestec scârbos de om și fiară, cu chipuri omenești strâmbate și preschimbate. Unul avea un cioc mare, încovoiat, în loc de gură și nas, și capul acoperit de pene, nu de păr. Celălalt avea copite, un bot păros și coarne ca de țap deasupra urechilor. Fără să-i bage în seamă pe oameni, troloii se întoarseră spre ușă și se plecară umili, înfricoșați. Penele unuia se zbâraseră, ca o creastă. Căzură în genunchi, când între ei apăru un Myrddraal. Pe lângă negrul mantie sale, care atârna drept, fără să fluture, armurile troloilor și măștile oamenilor păreau de-a dreptul strălucitoare. Se mișca șerpuit, ca o viperă. Bărbatul care-și zicea Bors își simți buzele strângându-se, pe jumătate de silă și pe jumătate, recunoscu cu rușine, de frică. Myrdraalul avea chipul descoperit – avea o față albă ca varul, o față de om, dar fără ochi, ca o coajă de ou sau ca un vierme de mormânt. Se întoarse încoace și încolo, părând să-i cântărească pe toți. Oamenii se înfiorără, atunci când privirea tainică pluti pe deasupra lor. Buzele subțiri, palide, se răsuciră – Myrddraalul părea a zâmbi, pe măsură ce, unul după altul, oamenii cu mască încercără să se piardă în multime, fugind de el. Încet, încet, îi rândui pe toți într-un semicerc, cu ochii la ușă.

Bărbatul care-și zicea Bors înghițî în sec. „Va veni o zi, Jumate-Om... când Marele Stăpân al Întunericului se va-ntoarce, își va alege noi Stăpâni ai Spaimei, iar voi vă veți culca la pământ în fața lor... a unor oameni. În fața mea! De ce nu vorbești? Nu te mai uita la mine și vorbește!”

– Sosește Stăpânul vostru, rosti Myrddraalul, cu un glas aspru ca pielea uscată de șarpe care se fărâma. Pe burtă, viermilor! Capul jos, dacă nu vreți ca strălucirea lui să vă ardă și să vă orbească!

Și tonul, și vorbele îl umplură de mânie pe bărbatul care-și zicea Bors, dar apoi văzduhul de deasupra lui Jumate-Om începu să sclipească, iar el își dădu seama de ceea ce auzise. „Nu se poate! Nu se poate!” Trolocii se întinseseră deja pe podea, tremurând, de parcă voiau să scurme prin piatră.

Fără să mai aștepte să vadă dacă ceilalți fac vreo mișcare, bărbatul care-și zicea Bors se aruncă cu fața la podea, lovindu-se de piatră. Începu să murmură, o vrăjă împotriva pericolului – o vrăjă la fel de subțire ca o trestie în fața a ceea ce îl însășimântă – și atunci auzi sunete de alte voci spunând aceleași cuvinte cu fața spre podea.

– Marele Stăpân al Întunericului este Seniorul meu și îl slujesc din toată inima, până la ultima fărâmă de suflet, începu el, dar în străfundurile minții auzi un alt glas, îngânând speriat: „Cel Întunecat și toți Rătăciții sunt ferecați...” Tremurând, îl sili să tacă – de multă vreme nu-l mai asculta. Privîți cu toții, Stăpânul meu este Regele Morții. Fără îndoieri, îl slujesc până în ziua Venirii sale, dar îl slujesc în nădejdea nezdruncinată și neabătută a vieții vesnice „...ferecați în Shayol Ghul de mâna Creatorului, în clipa zidirii. Nu, acum slujesc unui alt stăpân.” În lume, credincioșii vor fi negreșit acoperiți de slavă, slăviți mai presus de necredincioși, mai presus de cei ce stau pe tronuri, și totuși eu îl slujesc cu umilință până la ziua Venirii. „Brațul Creatorului ne apără și Lumina ne adăpostește de Umbră. Nu, nu, un alt stăpân.” Fie ca iute să răsără ziua Venirii și, odată cu ea, Marele Stăpân al Întunericului să ne călăuzească și să domnească asupra lumii în vecii vecilor.

Își sfârși Crezul gâfăind, ca și cum ar fi alergat. Și cei din jur răsuflau întreaiat – deci nu fusese singurul.

– Ridicați-vă cu toții. Ridicați-vă.

Glasul melodios îl surprinse. Era limpede că nici unul dintre tovarășii săi, întinsî pe burtă, cu chipurile măscate lipite de podea, nu putea să fi vorbit, dar nu era glasul pe care-l aștepta de la... Cu mare grijă, își ridică fruntea ca să poată privi cu un ochi. În văzduh, pe deasupra Myrddraalului, plutea silueta unui bărbat cu robă roșie ca săngele. Poalele ei atârnau la o palmă de creștetul lui Jumate-Om. Purta o mască roșie. Oare era cu putință ca Marele Stăpân al Întunericului să li se înfățișeze în chip de om? Și cu mască, pe deasupra? Și totuși, Myrddraalul părea o imagine a spaimei, tremura și aproape că se prăbușise în locul în care stătea, în umbra celuilalt. Bărbatul care-și zicea Bors se chinui să găsească un răspuns pe care mintea sa nu-l putea cuprinde fără să se rupă în două. Poate că era unul dintre Rătăciți – gândul era mai puțin dureros, dar numai puțin. Chiar și aşa, însemna că ziua Venirii Celui Întunecat era aproape, dacă unul dintre Rătăciți se eliberase.

Rătăciții, treisprezece dintre cei mai înzestrați oameni care se foloseau de Puterea Supremă, într-o Vârstă când aceștia erau în număr mare, fuseseră ferecați în Shayol Ghul împreună cu Cel Întunecat, alungați din lume de Dragon și cei O Sută de tovarăși ai săi. Din pricina lor, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor fusese pângărită și toți bărbății Aes Sedai, blestemății, cei care foloseau Puterea, înnebuniseră și frânseseră lumea, o făcuseră bucatele precum un vas de lut sfărâmat de stânci, punând capăt Vârstei Legendelor înainte să moară, putrezind încă din timpul vieții. O moarte potrivită pentru Aes Sedai – după părerea lui. Preabună, chiar. Nu-i părea râu decât că femeile fuseseră crutate.

Încet și chinuit, se sili să-și alunge frica nevolnică, s-o prindă și s-o țină bine, cu toate că se zbătea să scape. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Nimenei nu se ridicase încă, și doar câțiva îndrăzniseră să-și ridice capul.

– Ridicați-vă, glăsui iarăși bărbatul cu mască, ceva mai aspru și fluturându-și brațele. Sus!

Bărbatul care-și zicea Bors se ridică împleticindu-se; nu era încă în picioare când se opri. Mâinile pe care le văzuse erau înfrișătoare, arse, pline de răni negre, prin care se vedea carnea roșie ca roba pe care-o purta bărbatul. „Oare Cel Întunecat s-ar putea înfățișa astfel? Sau chiar unul dintre Rătăciți?” Masca săngerie se

întoarse spre el, încet, făcându-l să se îndrepte într-o clipă. I se părea că simte, în privirea aceea, arșița unui cuptor deschis. Ceilalți se supusera și ei poruncii, la fel de stângaci în mișcări și de temători. După ce-i văzu pe toți în picioare, silueta plutitoare vorbi:

— Am fost chemat cu multe nume, dar voi mă veți cunoaște drept Ba’alzamon.

Bărbatul care-și zicea Bors își încreștează fălcile ca să nu-i clănțească dinții. Ba’alzamon. În limba troloclor însemna „Inima Întunericului” și până și necredincioșii știau că era numele dat de troloci pentru Marele Stăpân al Întunericului, Cel al cărui Nume nu trebuia Rostit. Nu era Shai’tan, Adevărul Nume, dar era oricum neîngăduit; mai ales pentru cei adunați aici, și pentru alții asemenea lor, era o blasfemie să le rostească, murdarindu-le cu graiul lor omenesc. Răsuflare greu și-i auzi și pe cei din jur găfăind. Slujitorii dispăruseră, la fel ca și troloci, fără ca el să vadă asta.

— Acest loc se află aproape de Shayol Ghul, spuse bărbatul, îscând multe gemete; cel care-și zicea Bors nu era sigur dacă nu cumva gemuse și el. În glasul lui Ba’alzamon se strecură o urmă de ceva ce aducea a batjocură; își desfăcu larg brațele și continuă: Nu vă temeți, căci ziua Venirii Stăpânului vostru în lume este aproape. Ziua Reîntoarcerii. Nu vă dați seama de asta, văzându-mă aici, în fața voastră, a puținilor care au parte de acest noroc dintre atâtia alții? În curând, Roata Timpului se va frângе. Marele Șarpe va muri și cu puterea acelei morți, a morții Timpu-lui însuși, Stăpânul vostru va cădi iarăși lumea după chipul său, în această Vârstă și în cele care vor să vină. Iar cei care mă slujesc, cei credincioși și dârzi, vor sta la picioarele mele mai presus de stelele de pe cer și vor stăpâni pentru vecie lumea oamenilor. Așa am făgăduit și aşa va fi, o dată pentru totdeauna. Veți trăi și veți domni veșnic.

Auscultatorii fremătară de încântare, iar unii dintre ei înaintără câțiva pași către silueta plutitoare, stacojie, cu ochii la ea, vrăjiți. Până și bărbatul care-și zicea Bors simți ispita acelei făgăduințe, pentru care își pusese sufletul gaj, de sute de ori.

— Ziua Venirii se apropie, spuse Ba’alzamon. Dar sunt încă multe de făcut. Multe.

La stânga lui, văzduhul scăpă, se încheagă și apăru silueta unui Tânăr, ceva mai jos de locul în care se afla Ba’alzamon. Făptura vie sau nu, bărbatul care-și zicea Bors nu-și putu da seama. După veșmintă, era un flăcău de la țară, cu o scăpare obraznică în ochii căprui și cu umbra unui surâs pe buze, de parcă-și amintea sau punea la cale vreo năzdrăvăanie. Trupul său părea cald, dar pieptul nu i se ridică și ochii nu clipeau.

Și la dreapta lui Ba’alzamon văzduhul tremură, parcă din pricina căldurii, și apăru o a doua siluetă, în veșmintă simple, la aceeași înălțime cu prima. Un Tânăr cu părul creț, puternic ca un fierar. Ca o ciudătenie, la brâu îi atârnă o secure de luptă, o semilună mare de otel prinșă de o țepușă ascuțită. Bărbatul care-și zicea Bors se apleca în față, observând ceva încă și mai neobișnuit. Tânărul avea ochii galbeni.

Pentru a trei oară, din văzduh se întrăpă un Tânăr, de această dată chiar sub privirile lui Ba’alzamon, aproape la picioarele lui. Era înalt, cu ochii când cenușii, când aproape albaștri, după cum cădea lumina, și cu părul roșu-închis. Tot un om de la țară, sau un fermier. Bărbatul care-și zicea Bors rămase cu gura căscată. Încă o ciudătenie – cu toate că se întreba de ce-ar fi trebuit să se aștepte la lucruri firești, tocmai aici. Tânărul avea la cingătoare o sabie, cu un bâtlan de bronz pe teacă și altul incrustat pe plăselele lungi, făcute să fie apucate cu două mâini. „Un băiat de la țară cu o asemenea lamă? Cu neputință! Ce-o fi însemnând? Și celălalt, cu ochii săi galbeni.“ Observă că Myrddraal îi privea pe cei trei, tremurând, dar nu de frică – de-acum, tremura de ură. Împrejur se lăsase tacerea, pe care Ba’alzamon o lăsă să se adâncească, înainte să spună:

— În lume este acum un om care a fost și va fi, dar încă n-a ajuns să fie, Dragonul.

Auscultatorii săi scoaseră un murmur de uimire.

— Dragonul Renăscut? Trebuie să-l ucidem, Mărite Senior? Îngăimă bărbatul din Shienar, cu mâna încreștată la șold, nerăbdătoare, acolo unde ar fi trebuit să-i atârne sabia.

— Poate că da, răspunse simplu Ba’alzamon. Dar poate că nu. Poate că se va lăsa ispitit să mă slujească. Mai devreme sau mai târziu aşa va fi, în Vârstă asta, sau într-alta.

Bărbatul care-și zicea Bors clipi surprins. „În Vârsta asta sau intr-alta? Credeam că ziua Reîntoarcerii se apropie. Ce-mi pasă mie de alte Vârste, dacă eu îmbătrânesc și mor în asta?“ Dar Ba’alzamon prinse din nou să vorbească:

— Deja în Pânză se alcătuiește un nod, una din numeroasele clipe în care cel ce va deveni Dragonul poate fi adus de partea mea. Și aşa trebuie să fie! E mai bine să mă slujească viu și nu mort, dar, viu sau mort, trebuie să o facă. Și o va face! Țineți-i minte pe aceștia trei, căci fiecare este un fir din pânza pe care vreau s-o țes, și va fi treaba voastră să faceți ca ei să ajungă acolo unde poruncesc. Uitați-vă bine, ca să-i cunoașteți.

Deodată, orice zgromot încetă. Bărbatul care-și zicea Bors se foi neliniștit și-i våzu și pe alții făcând-o. Pe toti, își dădu el seama, cu excepția femeii din Illian. Cu mâinile la piept, de parcă voia s-ascundă rotunjimile care se întrezăreau, cu ochii mari, pe jumătate înfricoșați, pe jumătate vrăjiti, încuvintă puternic, ca și cum ar fi vorbit cu cineva aflat chiar în fața ei. Din când în când părea să dea un răspuns, dar bărbatul care-și zicea Bors nu auzi nici o vorbă. Dintr-o dată, ea se arcui de spate, tremurând, ridicându-se pe vârfuri. Se ținea în văzduh fără să cada – cum, nu se putea ști, dacă nu cumva o susținea ceva nevăzut. Apoi, la fel de repede, se lăsa iarăși cu picioarele pe pământ și dădu din cap, plecându-se, tremurând. Când ea se liniști, una dintre femeile cu inelul cu Marele Șarpe tresări și începu să încuvinteze la rândul ei.

„Așa, deci. Fiecare își primește poruncile, dar nimeni nu le aude pe-ale celuilalt.“ Bărbatul care-și zicea Bors mormăi, furios și neputincios. Dacă ar fi știut ce-aveau ceilalți de făcut, măcar unul dintre ei, ar fi putut trage foloase, dar aşa... Plin de nerăbdare să-i vină rândul, uită că trebuie să stea gheboșat.

Unul câte unul, cei adunați își primiră poruncile, în spatele unui val de liniște. Se simțea ispitit să încerce să afle câte ceva din gesturile lor. Bărbatul din Seminția Mării, Atha'an Miere, încuvintă parcă împotriva voinței lui, încordat. Cel din Shienar părea năucit, chiar și când se arăta gata de orice. Cea de-a doua femeie din Tar Valon tresărise, tulburată, iar silueta – bărbat sau femeie – înveșmântată în cenușiu scuturase din cap, apoi căzuse

în genunchi și încuvintăse din toate puterile. Unii se zbăteau, așa cum făcuse femeia din Illian, de parcă durerea însăși îi facea să se ridice pe vârful picioarelor.

— Bors.

Bărbatul tresări. Avea în fața ochilor o mască roșie. Vedea încaperea, silueta plutitoare a lui Ba’alzamon și celelalte trei de lângă ea, dar în același timp nu vedea decât chipul mascat. Ametit, simți că-i plesnește capul și ochii îi ies din orbite. O clipă i se paru că vede flăcări aprinzându-se prin găurile măștii.

— Ești credincios... Bors? spuse batjocoritor glasul, facându-l să simtă un fior pe șira spinării.

— Sunt credincios, Mare Senior. Nu mă pot ascunde de tine.
„Sunt credincios, jur!“

— Nu, nu te poți ascunde! rosti Ba’alzamon cu atâta siguranță încât celuilalt i se uscă gura; se chinui să răspundă:

— Poruncește, Mare Senior, și mă supun.

— Mai întâi, trebuie să te întorci în Tarabon și să-ți continui treaba cea... folositoare. Că veni vorba, îți poruncesc să fii de două ori mai zelos decât până acum.

Omul se holbă uimit la Ba’alzamon; pe data, flăcările se aprinseră din nou în spatele măștii, iar el făcu o plecăciune, fericit să-și poată lua ochii de la ele.

— Cum poruncești, Mare Senior, aşa va fi.

— Apoi, îi vei urmări pe cei trei tineri, și-i vei pune și pe slujitorii tai să vegheze. Ai grija: sunt primejdioși.

Bărbatul care-și zicea Bors trase cu ochii la siluetele care pluteau în fața lui Ba’alzamon. „Cum să fac asta? Îi văd, și totuși nu văd nimic altceva decât chipul lui.“ Capul era gata să-i plesnească. Își simțea palmele asudate pe sub mânușile subțiri și cămașa lipită de spate.

— Primejdioși, Mare Senior? Niște băieți de la țară? Oare unul dintre ei este...

— Sabia e primejdioasă pentru cel către care i se îndreaptă vârful, nu pentru cel care-i ține plăselele, dacă nu cumva cel de-al doilea e un neghiob, sau n-are grija ori nu-i înzestrat – căci atunci e de două ori mai primejdioasă pentru el decât pentru ceilalți. E suficient ca îi-am spus să-i urmărești. E suficient că-mi dai ascultare.